

сьогодні необхідність вироблення дієвих механізмів реформування сфери ЖКГ необхідна, адже вона безпосередньо впливає на життя населення та майбутнього країни.

Існує потреба в впровадженні інновацій, що дасть можливість створити умови для зважених дій з урахуванням потенційних ускладнень у процесі провадження реформування.

Список використаної літератури: 1. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Загально державну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2004-2010 роки» від 11.06.2009р. – Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2009р. – №47-48. – ст.720. 2. **Ілляшенко С.М.** Менеджмент та маркетинг інновацій: Монографія / За заг. ред. д-ра екон. наук, проф. С.М. Ілляшенка. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2004. – 616 с. 3. Господарський Кодекс України від 16.01.2003 №436-IV (із змінами, внесеними згідно із Законами від 07.10.2012, підстава 5203-17). – Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – №18-22. – ст. 48; ст. 325. 4. **Медынский В.Г.** Инновационный менеджмент: Учебник. – М: ИНФРА – М, 2002.– 295 с. 5. **Чижоева Т.В.** Залучення малого бізнесу в сферу житлово-комунальних послуг [Текст] /Т.В. Чижоева // Економіка: проблеми теорії та практики: зб.наук.праць /Дніпропетровський нац. Ун-т. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2006 .–Вип. 214.–С. 353–359.

Н.М. МИРОНЕНКО, студент, м. Вінниця, ВТЕІ КНТЕУ

І.В. ЧАЙКА, асистент кафедри, м. Вінниця, ВТЕІ КНТЕУ

ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

У сучасних умовах макроекономічної нестабільності підприємцям необхідно зрозуміти, що криза економіки може підвищити інноваційну активність їхнього бізнесу. Погіршення стану підприємства породжує потужний стимул до інновацій. Незважаючи на те, що прибуток у фазі депресії малий, власники вбачають в інвестиціях в інновації менше ризику, ніж в інвестиціях у стару продукцію і технологію чи боргові зобов'язання.

Сучасні підприємства ведуть свою діяльність у надзвичайно складних умовах: зниження попиту на продукцію, високий рівень конкуренції, позики під високі відсоткові ставки. Це означає, що кожне підприємство, яке прагне залишатися стабільним, повинно стати новатором, але про творчу працю персоналу та стимулювання інноваційної діяльності керівники компаній не думають і намагаються врятувати власні прибутки за допомогою зменшення непрямих витрат. Зміни в управлінні

на більш авторитарні варіанти стали частиною нових корпоративних бізнес – правил.

Проблемі впровадження інновацій на підприємствах приділяло увагу багато вітчизняних вчених, зокрема А. Гальчинський, В. Геєць, В. Онищенко, М. Чумаченко, Л. Яременко. Вагомий внесок у розвиток даного напрямку належить закордонним вченим Я. Ван Дайну, І. Мілендорфу, С. Дорогунцову, А. Казанцеву, Б. Санто.

Дослідження наукових праць України виявили, що наряду з відсутністю активних державних програм підтримки та фінансування інноваційних проектів, дефіцитом власних оборотних коштів у підприємств, впровадження нововведень потребує значно більших витрат, ніж прогнозувалось при прийнятті рішення про інновації.

Потенційно ефективні нововведення не впроваджуються зовсім, або впроваджуються зі значною затримкою у часі, у зв'язку з помилковою оцінкою строків упровадження, з не налаштованою організацією інноваційних процесів [3, с. 116].

Для ефективного розвитку та впровадження інновацій, на підприємствах України, необхідно вирішити наступні проблеми:

1. Удосконалення податкового законодавства та механізмів його застосування, з метою виникнення належних умов для розвитку високотехнологічних напрямків.

2. Формування ефективного законодавства для масштабного розвитку та опанування прогресивних технологій.

3. Розробка та реалізація програм інноваційного розвитку регіонів з високою концентрацією науково – технічного потенціалу.

4. Забезпечення виходу інноваційного продукту на внутрішній та зовнішній ринки країни, заміщення імпортової продукції на внутрішньому ринку.

5. Сприяння охороні та захисту права інтелектуальної власності в країні.

6. Розвиток міжнародного та міжрегіонального співробітництва у сфері інноваційної діяльності та інтелектуальної власності.

7. Залучення інвестицій в інноваційну діяльність країни.

За різноманітними дослідженнями лідерами в Україні по запровадженню інноваційних технологій станом на 2010 рік стали такі регіони: місто Київ (29,0% інноваційно-активних

підприємств), Івано – Франківська область (27,9%), Чернігівська область (17,4%), а також Чернівецька, Вінницька, Тернопільська, Кіровоградська області.

Рівень інноваційного забезпечення розвитку економіки пов'язаний із необхідністю пошуку нових методичних підходів, що дають змогу оцінювати найефективніший напрям наукових досліджень, технологій, відновлення виробничого потенціалу і випуску нової продукції відповідно до вимог ринку. Для того щоб домогтися суттєвих інноваційних зрушень в економіці, треба до цього процесу залучити інтелектуальний і вольовий потенціал нації [1, с. 104].

Тому до основних шляхів вирішення проблем впровадження інновацій на підприємствах України належать:

- залучення зовнішніх джерел фінансування, зокрема іноземних інвесторів;
- використання доходів від продажу патентів, ліцензій та інших прав на об'єкти інноваційної діяльності;
- формування (участь у) регіональних інноваційних кластерів;
- сприяння підготовці, перепідготовці та підвищенню кваліфікації кадрів у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності;
- участь працівників у ярмарках, конференціях, тощо, які стосуються діяльності підприємства;
- інформаційно-аналітичне забезпечення інноваційної діяльності з боку держави;
- популяризація інноваційної продукції серед цільової аудиторії через рекламу, засоби масової інформації тощо [2, с. 132].

Таким чином, для створення дієвого інноваційного механізму, необхідно майже з нуля побудувати інноваційну інфраструктуру – систему інститутів, які дозволять новаторським ідеям швидко проходити шлях від наукової лабораторії до тієї стадії, коли їх можна використовувати в технологічних процесах, працюючих на ринку компаній.

Тоді національні компанії зможуть опанувати нові технології в масовій кількості, підвищувати свою конкурентоспроможність та мати вихід на світовий ринок з високотехнологічною продукцією, яка буде перевершувати за своїми параметрами аналоги конкурентів.

Список літератури: 1. Варфоломєєва В.О. Підвищення ефективності та оптимізація управління інноваційною діяльністю в бізнесі // Актуальні проблеми економіки.-2006. – №7. – С. 100 – 106. 2. Давідов М.В. Шляхи організаційно-фінансового забезпечення інноваційного процесу на підприємствах України // Актуальні проблеми економіки. – 2008. – №4. – С. 130 – 134. 3. Кундеева Г.А. Основные категории теории инновационного развития / Г.А. Кундеева // Прометей. – 2007. – № 3 (24). – С. 116 – 117.

Д.І. НАГАЄВСЬКИЙ, аспірант, м.Маріуполь, ДВНЗ «ПДТУ»

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА

У сучасних умовах інноваційна діяльність у тій чи іншій мірі властива будь-якому виробничому підприємству та є одним з елементів економічної безпеки.

На більшості українських підприємств сьогодні виробництво організовано на основі застарілих технологій, що призводить до втрати конкурентоспроможності виробленої продукції на світових ринках. Подальше вкладання капіталів у розвиток виробництва без використання сучасних технологій не дозволить покращити економічний стан підприємств. тому необхідно проводити заміну морально застарілих технологій і продуктів.

У процесі управління інноваційною діяльністю вирішуються технічні й виробничі питання з урахуванням економічної доцільності та комерційної вигоди, впроваджуються новітні технології, освоюються нові вироби, забезпечується їх збут.

За даними Національного інституту стратегічних досліджень основними проблемами підвищення інноваційної активності промислових підприємств України є дефіцит коштів на придбання новітніх технологій, застаріле обладнання, на якому неможливо здійснювати впровадження сучасних технологій та виробництво нових видів інноваційної продукції, брак фахівців, які б мали досвід і спеціальні навички, необхідні для впровадження інновацій на виробництві та реалізації інноваційної продукції.

Також проблемою інноваційної діяльності на виробництві є відсутність механізму взаємодії між споживачем і виробником інноваційного продукту. Це викликано тим, що розробники інтелектуального продукту, як правило, є фахівцями в науково-